

Emet diàriament de les 7 fins a les 7'50 del matí per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.

De 2 a 3 de la tarda, programa de sobretaula per ones curtes de 21, 25 i 27 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la nit, per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres. Els dilluns i el dijous al vespre, emet en català. ¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

QUE PAGUIN ELS RICS

El dia 10 de desembre, l'Editorial del diari "La Vanguardia" titulat "DESARROLLO" deia que s'hauria de "reconsiderar els objectius" del Plan de Desarrollo.

L'editorialista no arribà pas a aquesta conclusió a la lleugera: "Desde hace tiempo —escriu— venimos acoplando datos y cifras que revelan la presencia de determinadas tensiones desequilibradoras de la economía española. El Gobierno, a su vez, también ha admitido tal estado de cosas y de ahí las medidas dictadas recientemente para conterer el alza de precios producida como una de las consecuencias más palpables de la tirante situación económica."

La pervivència de defectes estructurals en tota una sèrie de sectors de l'economia espanyola és —segons el comentarista de "La Vanguardia"— un obstacle insuperable pel compliment de l'actual "Plan de Desarrollo". Això el porta a escriure si no fora més asenyat que, en lloc d'intentar "una promoció general de la riquesa", es concentrassin els esforços "en la modificació estructural de la agricultura —con la consiguiente apertura automática de un mercado de consumo importante para la industria— en la construcció de carreteres, en el fomento intenso de la educació, en la mejora sanitaria, en el robustecimiento de las industrias extractivas y de cabecera".

Aquestes opinions no son noves doncs freqüentment escoltem o llegim crítiques idèntiques o semblants al "Plan de Desarrollo". El fet, però, de trobar-les a "La Vanguardia", portaveu incondicional de la política governamental en tots aquests 25 anys de dictadura, posa de relleu que els dubtes i reserves sobre el "Plan de Desarrollo" floreixen àdhuc en el propi camp oligàrquic i ja surten a flor fins i tot en els òrgans d'informació més sotmesos al control de Fraga Iribarne.

Entre les veus autoritzades que darrenament han denunciat el caràcter arbitrari del "Plan de Desarrollo" destaca la del Professor Juan Echevarría, catedràtic de la Facultat de Ciències Econòmiques de Bilbao. En el seu llibre "Anotaciones al Plan de Desarrollo" (Editorial Tecnos, 1964), el Professor Echevarría senyala que un creixement del 6% del producte nacional brut es un objectiu quimèric i que els percentatges de creixement per sectors tampoc no responen a les possibilitats de la nostra economia. Una de les falles del "Plan de Desarrollo" senyalades al llibre es que el pla no estudia ni preveu les possibles tensions inflacionistes, tensions que, com avui comprovem, no han tardat en produir-se.

Pel professor Echevarría el problema ca-

pital consisteix en canviar les estructures econòmiques, polítiques, jurídiques i socials, objectius que el Pla no es proposa. Naturalment, quan parla de reformar les estructures econòmiques, el senyor Echevarría dona preferència a les agràries. Per a transformar aquestes, però —precisa— faria falta un poder fort, que fés front als poderosos grups d'interessos. Amb aquesta conclusió, el Professor Echevarría posa el dit en la llaga.

Les estructures semifeudals del camp espanyol, l'immens poder econòmic dels monopolis, el desenrotllament monstruós del sistema del capitalisme monopolista d'Estat i les estructures polítiques, jurídiques i socials feixistes, constitueixen un entrebanc al desenrotllament econòmic, entrebanc que no mes es podrà enderrocar arravatant el monopoli del poder polític a l'oligarquia i creant un poder democràtic basat en el poble.

El "Plan de Desarrollo" no és principalment un pla econòmic sino un pla de classe per enriquir, encara més, a la oligarquia dominant. El que a Espanya li cal no és únicament produir més béns sino també una distribució més justa dels mateixos. El nostre país es el segon al món en el consum d'articles de luxe i, a l'ensens, més de quatre milions d'espanyols no tenen garantitzada una dieta normal, o sigui: passen gana. I mentres un milió de propietaris de mitjans de producció percebeixen el 42% de la Renda Nacional, 8 milions de treballadors no més en reben el 38%.

Les mesures recentment adoptades per la Comissió Delegada del Govern pels assumptes econòmics amb el fi d'aturar l'alça dels preus, han estat inspirades pel mateix esperit de classe que el "Plan de Desarrollo" doncs van encaminades a fer pagar l'operació als obrers i als pagesos. Les dos mesures principals disposen:

1. — Que els augments de salaris no ultrapassin l'augment general de la productivitat el que, practicamente, equival a un bloqueig dels salaris.

2. — Una reducció arancelària destinada a facilitar la importació de productes agropecuàris el que portarà com a conseqüència un nou enviliment dels preus que per dits productes cobra el pagés però no pas una rebaixa dels preus que paga per ells el consumidor, ja que els marges existents es transformaran —com ja ocorregué l'any passat— en beneficis escandalosos pels importadors i comerciants monopolistes.

Cap dels acords de la Comissió Delegada es proposa vedar els fabulosos guanys capitalistes i molt menys fer pagar l'operació als rics cosa que, a més de justa fora lògica, doncs els temps no son pas dolents per tothom.

Un estudi publicat pel "Banco de Vizcaya" sobre els beneficis de 252 empreses monopolistes entre 1958 i 1963, demostra que han augmentat en un 47% havent arribat, l'any 1963, a la xifra de 19,632 milions de pessetes. L'empresa barcelonina "MOTOR IBERICA S.A." va declarar 69 milions de pessetes de benefici l'any 1959 i 298 milions l'any 1963. En el mateix període, els guanys de "LA SEDA DE BARCELONA" pasaren de 19 a 108 milions i els de "PIRELLI" de 50 a 103 milions de pessetes.

No és justifica, de cap manera que, amb l'excusa d'aturar l'alça dels preus, s'obligui als treballadors a passar un trauc més de llur cinyell.

Els treballadors no poden acceptar el bloqueig dels salaris quan el cost de la vida enguany ha pujat en un 30% i mentrestant els capitalistes assoleixen escandalosos beneficis. Els salaris no constitueixen més que un dels elements formatius dels preus i l'augment dels salaris no és —com ho ha declarat públicament el ministre franquista de Treball— la causa determinant de l'augment dels preus. Els treballadors tenen dret a un salari que els hi permeti viure i deuen exigir-lo i arrencar-lo sense fer cas de les disposicions de la Comissió Delegada.

El Jurat d'Empresa del "Banco Español de Crédito" de Barcelona va fer un estudi l'estiu passat demostratiu de que un matrimoni amb dos fills necessita per viure 11.875 pessetes mensuals. Com a conseqüència, el Jurat de l'esmentat Banc reclama que el nou Conveni estableixi augments de salaris d'acord a aquest mínim vital i poguer posar fi al doble o triple empleu que els treballadors de Banca s'han vist obligats a practicar d'ençà que existeix la dictadura. En una petició que reprodueix en les pàgines centrals d'aquest número de "TREBALL", enllaços, jurat i obrers de Barcelona, demanen —a més del dret de vaga i llibertat sindical— un salari mínim de 200 pessetes pel peó i per vuit hores de treball aixís com escala movil.

Aquest es el camí. Els treballadors deuen impedir que el "Plan de Desarrollo", les mesures contra la inflació i la puja de preus els hi caiguin a les costelles. QUE PAGUIN ELS RICS.

La resposta de les masses populars als acords de la Comissió Delegada ha d'ésser l'intensificació de la lluita pels seus drets i reivindicacions, contra l'augment dels preus i l'encariment de la vida, contra l'imperi dels monopolis i el seu instrument de poder: la dictadura del General Franco.

La classe obrera de Catalunya entra a l'hivern amb pas decidit. Les reunions dels treballadors, dins o fora dels Sindicats, tenen un tret comú: el mon del treball es belluga.

A darrers de novembre, reunits a la "Delegación Provincial" dels Sindicats els representants d'un milió dos cents mil treballadors sindicats —si us plau, per força— a la província de Barcelona, no tingueren altre remei que fer-se resò del clam que surt d'aquesta gran massa obrera. "La Vanguardia" del 29 de novembre resenyava la reunió i deia entre altres coses:

"Se ha puesto de manifiesto, como los incrementos salariales no solo no han superado los índices del coste de la vida y productividad sino que, en muchos casos, han sido inferiores."

Però el que es diu en les assemblees sindicals no sempre ho trobem a "La Vanguardia" perquè s'hi diuen moltes coses que la premsa de Fraga Iribarne no té interès en escampar. "TREBALL", que no sofreix la censura franquista, reproduïx avui algunes cròniques d'aquestes reunions, cada dia més nombroses, més vives, més efectives, no pas perquè els Sindicats Verticals hagin canviat com a institució impositiva de la dictadura, sino perquè la força de la lluita de classes, la consciència cada dia més definida dels obrers i la necessitat que aquests tenen de desenrotllar-la, està fent ja estralls dins del "tinglado" vertical, estralls que no poden aturar-se amb l'assoliment d'algunes millores materials, resolucions positives i declaracions atrevides sino que ha d'anar i vá més enllà, vers la transformació dels Sindicats Verticals en sindicats de classe, en els quals, els treballadors puguin nomenar llurs dirigents d'entre ells mateixos, on es pugui parlar clarament, sense l'amenaça de la policia, on es puguin tractar, serenament, els problemes del mon del treball.

Les pàgines de "TREBALL" son obertes de bat a bat a tota informació de reunió sindical feta per aquells que hi prenen part. Avui, en reproduïm algunes, que demostren, com les accions reivindicatives es perfilen més i més i prenen un contingut polític important.

¿Quí ho ha dit que la nostra classe obrera no es capaç d'alçar el cap? No sols s'està posant d'empeus sino que prepara, amb la seva lluita, el combat definitiu que haurà d'ensorrar la dictadura franquista.

ASSEMBLEA D'ENLLAÇOS I JURATS D'EMPRESA DEL RAM DEL METALL

El dia 10 de novembre, a les deu del matí al local dels Sindicats, és van reunir 150 enllaços i jurats d'empresa del ram del metall, grup maquinaria. L'ordre del dia fou el següent: "Convenis col·lectius. Peticions i preguntes." Sobre el primer punt, l'advocat que presidia la reunió, ens va donar la tabarra de costum afegint, però, una veritat: "Els convenis no tenen la culpa de l'encariment de la vida."

Al segon punt de l'ordre del dia hi ha guè enrenou i els que presidien van haver de trucar la taula moltes vegades per imposar silenci doncs tots els enllaços i jurats es queixaven d'alguna cosa.

Un dels enllaços o jurats —no recordo exactament— digué que "els Sindicats verticals son una organització al servei de l'Estat i no dels treballadors i que, per aquesta raó, no s'hi pot tenir confiança. Un altre digué que no hi han lleis en bé dels treballadors i que no n'hi haurien mentrestant: els treballadors no fossin la majoria a les Corts ja que, la majoria dels que dicten les lleis, son capitalistes. Afegí que allò que necessita l'obrer es el dret de vaga i demanà a tots els presents que si estaven d'acord amb ell ho diguessin amb la mà, cosa que tots vam fer. Aleshores, l'obrer es va adreçar a l'advocat que presidia i demanà que aquell vot constés en acta. Aquestes paraules foren molt aplaudides per tots nosaltres.

Dec afegir que, entre tots, representem 25 o 30 empreses metal·lurgiques de Barcelona i tots vam rebre molt bé les següents paraules d'un enllaç: "Aqui es parla molt de convenis —digué— i s'ha

dit que uns son dolents i altres pitjors; que nosaltres tenim de treballar 12 i 14 hores diàries per mal viure; que les xifres de productivitat les fixen de manera que no poguem arribar-hi. Doncs bé, no ho hem d'acceptar, hem de dir —i que consti en acta— que els obrers que representem no volen convenis sino un salari que permeti viure com mereixem."

Els senyors de la presidència déien: "Tot s'arreglarà..."

Nosaltres ja estem cansats d'aquesta cançó. Ja no creiem el que diuen els jerarques. Un dels enllaços parlà del dret de vaga i a la presidència es posaren nerviosos. Cop de puny damunt la taula i l'amenaça: "Si no parlais uno a uno os echo a la calle." Un treballador es va alçar cridant més que el president. "El sindicat es nostre ¿no? si algú sobra, es vosté." I, cosa estranya, a la Presidència, els jerarques amainaven i déien: "No se lo tomen así..." I el treballador que s'havia alçat seguí parlant de coses concretes: "El treball, l'horari, els jornals, les primes, els convenis."

Jo disfrutava de valent al veure com un treballador li cantava les quaranta i desfeia les maniobres d'un advocat. "Si fossim molts com aquest treballador..." —pensava jo— "Quan acabà de parlar allò fou el deliri i, perdoneu l'expressió tauròfila, jo l'hi hauria donat l'orella i la cua i les potes i tot..."

La reunió es vá acabar amb presses. Al sortir, el President suava, i això que som al mes de novembre. Mig tremolós deia: "En mi sitio quisiera veros." I aquell

treballador-enllaç que havia parlat tant va contestar: "Mireu d'arreglar la vida dels treballadors perquè si no ho feu algun dia hi haurà un espetec..."

Corresponsal.

A ESPLUGUES DEL LLOBREGAT

El dia 25 de novembre, a Esplugues de Llobregat, es va celebrar una reunió del Sindicat de la localitat amb 50 enllaços jurats del ram del Metall i Química. Un dels oradors, catòlic i jove, va dir que els treballadors de la seva empresa reclamen un salari diari de 200 pessetes pel peò 8 hores de treball, una autèntica escalinàmobil i no la caricatura que va acordar la Comissió Econòmica del govern. Digué també —i exigí que constés en acta— que els obrers volen el dret de vaga i sindicats independents de la patronal i del govern.

A la presidència de l'acte van demanar el nom de l'obrer que parlava però un segon va contestar que no féia cap falta perquè a totes les empreses demanaven el mateix i que, en tot cas, havien d'apuntar els noms de tots els presents. Els jerarques que presidien van dir que sense el nom del que féia una proposta, aquesta no podia constar en l'acta. L'obrer em preguntà digué que no hi veia inconvenient però que constés que ell representava tot els obrers de la seva empresa.

El jerarca Homs, que presidia, va començar a buscar tres peus al gat digué que sí, però que no... el van tallar en ple discurs i altres enllaços intervingueren per rebutjar els seus arguments. Entre les coses que aquest digué al començar fou demanar la col·laboració obrera per la publicació de "Acción Sindicalista". Algu preguntà: "¿Hi haurà censura?" El jerarca contestà que censura no però sí un comitè de redacció que vetllaria... "¿Hi haurà llibertat d'expressió?", preguntà un altre enllaç. I el jerarca Homs no sabia quin forat tapar. Finalment digué que "tomaria nota" però la reunió se li havia escapat de les mans.

Cada dia es més difícil enganyar als obrers. Els jerarques ho saben. Amb els salaris, els treballadors demanen altres coses i, fonamentalment, una que es vital: la llibertat. Llibertat per organitzar-se i llibertat per parlar, llibertat per defensar-se com a classe i com a homes. Les reunions sindicals d'aquest mes de novembre tenen un ambient nou.

Corresponsal.

AL MARGE DELS SINDICATS I MALGRAT ELS JERARQUES

A Barcelona, a les fàbriques més importants, s'estàn recullint firmes al peu d'una petició adreçada a la Jefatura Provincial de Sindicatos. Les primeres firmes d'aquesta petició son les de 300 enllaços i vocals obrers de Barcelona, i diu aixis:

"Els signataris, vocals de Jurat, enllaços i obrers de les empreses citades al marge ens adreçem a vosté amb el prec de que s'ens convoqui urgentment en assemblea per fi i efecte de recullir i discutir les peticions

LA VAGA I LLIBERTAT SINDICAL

eres que més avall esmentem i que
stitueixen tema de gran agitació dins
les empreses.
— Salari base pel peó de 200 pessetes
diàries per 8 hores de treball.
— Escala mòbil.
— Dret de vaga.
— Llibertat sindical.
Barcelona, novembre de 1964.»

“TREBALL” ha rebut aquesta notícia
d'un corresponsal a la fàbrica X i la donem
a conèixer com un fet de gran importàn-
cia en l'etapa actual en la que, els jurats,
vocals i enllaços més honrats i decidits,
recolçats per la part més conscient dels
seus representats, es disposen a defensar
de veritat els interessos de llur classe dins
o fora dels Sindicats creats pel govern.

les coses es posaven series no tingué més
remei que acceptar les converses i prome-
tre una solució en el terme de 15 a 20
dies. La comissió obrera acceptà la treva
fent l'advertència de que si les seves jus-
tes demandes no eren satisfetes, els obrers
anirien a la vaga. Els obrers d'aquesta fà-
brica estan decidits a portar la lluita al
carrer si fos necessari.

Corresponsal.

LLUITES OBRERES

ELS OBRERS DE “LA ESPAÑA INDUSTRIAL” MANIFESTEN

El dia 3 de novembre, 1.500 obrers van
ixar els tallers i sortiren al carrer en
manifestació per dirigir-se a les oficines de
l'empresa. Pel camí van ensopegar amb
la policia, “jeeps” de la policia ar-
mada, Guardia Civil, autos 091 i els gali-
deus de la Brigada Político Social.
Aquests darrers preguntaren als obrers que
capçalaven la manifestació on anaven,
aquests van contestar que volien anar a
parlar a la direcció. Els obrers no s'atura-
ren. La politico-social els amenaçà per tal
de disoldre'ls i van ordenar que fossin els
jurats els que parlessin amb la direcció de
l'empresa, que per això hi eren...

“Tenim una Comissió Obrera i aquesta
la que ha de pujar a les oficines de
Direcció” van contestar els treballadors.
Efectivament, la Comissió Obrera hagué
de ser rebuda per la Direcció de l'Empresa
la politico-social escampà la manifesta-
ció assegurant als que hi participaven que
la Comissió Obrera ja els informaria dels
resultats.

Corresponsal.

A LA “FABRICA DE CONTADORES” DE SARRIA

Ja es segur que aquesta fàbrica es tras-
llada a Montornés del Vallés. L'Empresa
començat el trasllat per seccions per
evitar la reacció indignada dels obrers
però aquests ja han fet pal·leses llurs rei-
vindicacions: exigeixen una jornada de 3
hores guanyant el que fins ara guanyaven
per 11 de treball. D'aquesta manera creuen
poguer compensar els inconvenients
produïts pel trasllat.

Corresponsal.

A CARDONA, TREBALL LENT

Els dies 5, 6 i 7 de novembre a les
mines de potassa d'aquesta localitat, es
portà a terme una acció de treball lent
com a protesta contra el nou Conveni les
condicions del qual no accepten els treba-
lladors. Els Vocals i Jurats d'Empresa van
presentar la dimissió en bloc manifestant
s'xis lliur identificació amb els treballadors.

Corresponsal.

ELS EMPLEATS DE “ENTEL” RECLAMEN

Durant molts dies, els empleats de l'Em-
presa Nacional de Telecomunicacions (del
ENI) a Barcelona han fet treball lent. A
les oficines es formà un cumul de telegra-

mes sense repartir com a conseqüència de
l'acció dels empleats, administratius, tele-
grafistes, que ja fa temps demanen un aug-
ment general dels salaris. L'empresa, mal-
grat l'encariment de la vida vertiginós i
haver pujat les tarifes dels telegrams i
altres serveis, no donà satisfacció als em-
pleats.

Corresponsal.

MATACAS

El dia 22 d'octubre els obrers d'aquesta
empresa van parar durant hora i mitja
mentres una comissió que els representava
es personava al despatx del Director per
exigir la immediata negociació d'un nou
conveni en el qual els obrers volen que
sigui establert un salari base pel peó de
165 pessetes per 8 hores de treball i per
rendiment normal, escala professional i al-
tres reivindicacions com primes, calefacció,
etc.

Al principi, la direcció de l'Empresa no
volia rebre la comissió però al veure que

MAR DE FONTS A TARRASSA

Els obrers de Tarrassa es preparen a
fer front als comiats i altres atacs a la
classe obrera preparats pels patrons amb
l'excusa de les crisis produïdes per la de-
sastrosa política econòmica del règim.

A darrers de novembre, una comissió de
treballadors de “TARRASA INDUSTRIAL”
van anar al Sindicat per tal de presentar
legalment llur protesta pel fet que l'Em-
presa vol privar al personal de la magra
prima de producció que el conveni els hi
assigna.

★

En una petita fàbrica de Tarrassa, un
dissapte de novembre, les 18 o vint obre-
res que anaren a cobrar, van protestar
unides i decidides contra l'intent del patró
de negar-los-hi la prima establerta pel
conveni.

★

Recentment, va anar a Madrid a sol·lici-
tar expedient de crisi, una delegació d'em-
preses tèxtils de Tarrassa que busquen,
aixís, el mitjà legal per comiadar obrers.
Les fàbriques afectades són: “Tarrassa In-
dustrial”, “Tintes Guardiola”, “Torrede-
mes”, “Fontanals” y “Humet S.A.” aixís
com “Sala” i “Badrinas”. Aquestes em-
preses són molt importants i no poden
justificar expedient de crisi ja que estan
fen canvis en l'utilatge. Els patrons, re-
colçats pel govern de Franco, volen posar
al carrer obrers de certa edat als que,
durant molts anys, han explotat. Els obrers,

“HISPANO-OLIVETTI”

El dies 7 i 8 d'octubre, els obrers
d'aquesta empresa van parar la feina en
acció reivindicativa. La direcció els hi
acordà, de moment, una paga extra de
1000 pessetes pels dits “25 anys de...”
a l'ensem que els hi apujava la prima
de producció creient, d'aquesta manera,
posar un fré a la lluita dels treballadors.
El resultat ha estat un altre. Els obrers
saben que allo que han assolit ho déuen
als aturs que ells mateixos decidiren com
a forma de lluita i, a l'ensem, la moral
de combat dels obrers ha estat enfortida.
Actualment, els obrers enforteixen llurs co-
missions i es preparen per accions més
elevades i fermes.

Corresponsal.

“PRODUCTOS COBO”

Els obrers de la secció de torns han
realitzat un mes de treball lent fins que
l'empresa s'ha vist obligada a donar-los-hi
una paga extra a compte del conveni.

Corresponsal.

però, surten al pas de les maniobres i per
ara, llur acció es concretitza en els fets
següents:

1. — Els obrers de “Tarrassa Industrial”
que van visitar en comissió el Sindicat lo-
cal, han estat informats que l'Empresa
haurà de recular i donar-los-hi el plus de
producció que volia negar-los-hi.

2. — La darrera setmana de novembre,
a “Fontanals”, foren despedits uns 7 o
8 obrers, entre homes i dones. Els afectats,
acompanyats pels seus companys no co-
miadats, van anar tots plegats al Sindi-
cat. Es cert que encara hi han treballa-
dors que no tenen les coses clares i diuen:
“¿Qué podem fer si els patrons no poden
pagar?” A la direcció del sindicat, davant
l'actitud enèrgica de la majoria dels treba-
lladors de “Fontanals”, no pogueren negar-
se a fer alguna cosa. Presionats pels obrers
i compromesos amb els patrons, els jerar-
ques sindicals han hagut de dir que, efec-
tivament, havien donat “carta de despido”
a l'Empresa “Fontanals” però, afegiren da-
vant la indignació dels obrers, “no para
ahora”.

El cas es molt comentat per tota la
ciutat. D'un costat, demostra que els obrers
van prenent consciència de la seva força i
per l'altre posa de relleu l'essència dels
Sindicats Verticals que, a l'hora de la
veritat, prenen la defensa dels interessos
dels capitalistes.

Corresponsal.

JUDICI CONTRA J. SANDOVAL I ELS SEUS COMPANYS

El dia 2 de novembre tingué lloc el judici contra el company José Sandoval i els seus companys de procés. La celebració del mateix ha tingut una profunda significació política.

Ja a les primeres hores del matí, davant el "Palacio de Justicia" de Madrid, es concentraren unes 900 persones que volien assistir al judici. Davant la negativa de deixar-los entrar, els obrers, dones i estudiants allí concentrats, manifestaren llur solidaritat amb els nostres companys i la seva repulsa a la política de la dictadura, cridant: "Llibertat", "Amnistia" durant varies hores i malgrat la presència de la policia.

Si bé el judici ha constituït una prova més de la ràbia amb la qual la dictadura —amb liberalització o sense— persegueix i condemna als comunistes (José Sandoval, ha estat condemnat a 28 anys de presó; Justo Lopez i L. Antonio Gil a 23 anys; dos altres acusats a 18 anys; cinc a 12 anys; Daniel Lacalle a 8 anys i Francisca Pinilla a 6 anys) les veus que dins i fora de la sala del Tribunal s'han alçat per expressar llur anhel i exigència de que es posí fi a aquesta situació, són un elevat exemple dels profunds canvis que es produeixen en la consciència i combativitat del nostre poble.

Com ja es tradició en els judicis contra els comunistes, els nostres companys han

reivindicat i defensat amb orgull i valentia la política del Partit i llur condició de militants comunistes. La característica, però, d'aquest procés, la dona el fet de que José Sandoval i els seus companys hagin estat defensats per personalitats tant allunyades de nosaltres, políticament ideològica, com el senyor Joaquin Ruiz Gimenez, el Professor Tierno Galvan i el senyor M. Robles Romero Robledo. La defensa que han fet aquests advocats dels nostres camarades, entre altres, es síntoma molt eloqüent de les possibilitats que es poden obrir al diàleg, en la unitat entre socialistes, catòlics i comunistes. És també una demostració estimulante de l'amplaria i de l'impuls que en aquests mesos es pot donar a la lluita del nostre poble per l'amnistia.

ELS PRESOS POLITICS CASTIGATS A BURGOS HAN SORTIT DE CEL·LA

A l'escriure aquestes fulles ens arriba la notícia de que els presos polítics de Burgos que es trobaven en cel·les de càstic del 15 d'octubre ençà, han estat retornats a la vida normal del penal. Malgrat no tenir més informació que aquesta, la notícia en sí ens omplena d'alegria i estem segurs que ho serà també per a tots els demòcrates que, tant al nostre país com

fora d'ell, han manifestat llur solidarietat amb l'acció heròica dels nostres presos assolir un estatut de presos polítics.

★

Am: motiu de les festes de Nadal i Cap d'any, les organitzacions del Partit a Catalunya porten a terme una intensa activitat de solidaritat. S'estan recollint milers de pessetes, preparant amorosament dotzenes de paquets d'aliments, roba i medicaments que seràn enviats a la presons als familiars dels presos polítics amb motiu de les festes.

A l'ensem, el Comité Local de Barcelona ha editat gran nombre de fulles i cartells adreçats als obrers, intel·lectuals, estudiants, joves i dones, cridant-los a incorporar-se i a intensificar la campanya per l'Amnistia. Ha estat editada, especialment, una fulla per alertar la opinió pública sobre la situació dels presos castigats a Burgos.

13 ESTUDIANTS PROCESATS

El dia 18 de desembre s'ha celebrat a Madrid el judici contra un grup de 13 universitaris barcelonins. Al tancar aquest procés, el jutge ha declarat el "Tribunal" ens arriba la notícia de que tots ells han estat absolts.

ELS ARROÇAIRES LLUITEN

Dos cents productors d'arroç de Sant Joan de les Ràpita i altres 200 d'altres zones arroçeres del Baix Ebre, dignament i valentment, es neguen a entregar el "Cupos" d'arroç imposat per la "Càmera Nacional Arroçera".

Aquests quatre cents productors d'arroç sotmesos a judici per la seva justa lluita han donat un pas endavant molt important en la defensa de llurs interessos legítims, en la lluita, també, pels interessos de tots els arroçaires i pagesos en general contra la política arbitrària dels grans propietaris terratinents que són, en definitiva, els que regenten la CNA amb la protecció política i policia de l'Estat franquista.

Els organismes oficials i la mateixa CNA han volgut amenaçar als arroçaires i aquests han estat convocats a judici en pas en bloc sino individualment amb l'intenció de trencar la resistència col·lectiva dels 400 i obligar-los a claudicar.

Els valents arroçaires no han de claudicar, han de continuar en llur digna lluita, enfront a la injustícia de la CNA i de les autoritats que la protegeixen. La seva lluita ha d'ésser recolçada pels pagesos del Baix Ebre. Tots plegats de dir: NO als "Cupos" que vol dir a la injustícia. Cal formar comissions de pagesos i personar-se davant les autoritats i la CNA per dir PROU a les arbitrarietats. Cal exigir una reunió extraordinària de la Càmera Arroçera d'Amposta i obligar-la a pendre acords que ajudin a regularitzar el preu de l'arroç i a posar fi als dictats i arbitrarietats dels galifardejats de la CNA i del propi president de la Càmera d'Amposta que no tenen res de començament amb els pagesos ni amb el poble d'aquesta zona del Baix Ebre.

Tots units podran guanyar. Si cal, portem la lluita al carrer, en manifestacions que el poble es posarà al seu costat. Res dependrà de la fermesa de tots.

Corresponsal del Baix Ebre

CARTA A "TREBALL"

Barcelona, novembre del 1964

"Aquests dies s'ha produït una recrudescència en la polèmica que oposa la majoria d'escriptors espanyols i la Societat General d'Autors d'Espanya (SGAE). Ja fa dos anys que comença: el senyor Joaquin Calvo Sotelo i la camarilla que avui dia governa la SGAE va tenir la idea de sor-

AJUT AL PARTIT

Per manca d'espai no podem publicar, a mesura que ens arriben, les llistes de donatius dels militants i simpatitzants del Partit. Nogensmenys, volem dir que totes seràn publicades i que, al fer-ho, no sols acusem rebut sino que voldriem posar de relleu l'estorç que representa cada una de les pessetes dels nostres camarades i amics. És aquesta, i tots hom sabem, una manera concreta de contribuir a la lluita antifranquista i a l'enfortiment del Partit.

Quantitats rebudes i controlades els mesos agost i setembre 1964. — De R. de Barcelona, 200 pts.; de B. (comarques lleidatanes), 2.500 pts.; H.H. de Catalunya, 100 pts.; Girona, 4.000 pts.; Barcelona, 600 pts.; Grup amics Tarrasa, 2.150 pts.; com. 30 Nort, 143,17 F; com. 9, 394 F; com. 15, 330,80 F; Enriqueta i altres amics de Barcelona, 1.220 pts.; F.P. de V., 300 pts.; J.R. de Mataró, 25 pts.; de Pal., 1.500 pts. Grup HC de Lleida, 125 pts.; Com. 30 Sur, 910,25 F; Com 30 N. i S., 3.500 F; Com. 10, 2.500 F; de A. i E., 500 F.

AJUT ALS MINERS

Grup amics de Tarrasa, 1.850 pts.; Com. 30 Nort., 1.000 F; Com. 30 S., 1.226,50 F.

tir del monopoli que afecta el teatre, la zarzuela, les cançons, etc., per entrar dintre de la zona de la literatura de creació en general. Tots els escriptors no beneficiats directament pel joc brut de la SGAE van posar el crit al cel: la SGAE pretenia fiscalitzar les relacions entre l'escriptor i l'editor; pretenia, fins i tot, "administrar" les edicions. Un novel·lista, per exemple, deixaria de cobrar directament de l'editor i hauria d'anar a cobrar a unes oficines determinades, el dia que li assenyalessin els senyors de la SGAE on li pagarien el que li pertocava... menys un 18% que es quedaria la SGAE per administració. La maniobra es tan burda que tothom va protestar.

"El més indignant es que la SGAE preten que l'entrada dels escriptors dins la societat, sigui obligatoria. Els escriptors de tota tendència han començat a protestar contra aquest intent de la SGAE. Si algu tingués dubtes sobre el contingut d'aquesta imposició només cal mirar qui són els que la manegen."

Corresponsal.

La indignació del nostre lector es ben justificada. La compartim plenament i pensam que fóra molt bo que els escriptors catalans responguessin a l'intent governamental de sotmetre'ls a la tutela de la SGAE proposant-se crear una autèntica associació d'escriptors de Catalunya que, a mes de vetllar per llurs drets professionals, promoguéssin la lluita contra la censura, contra les limitacions a l'ús i ensenyament de la llengua catalana i per les llibertats democràtiques en general. Aquest fóra, al nostre entendre la millor manera de lluitar contra el jou que la SGAE vol imposar als escriptors espanyols.

"Tribuna".